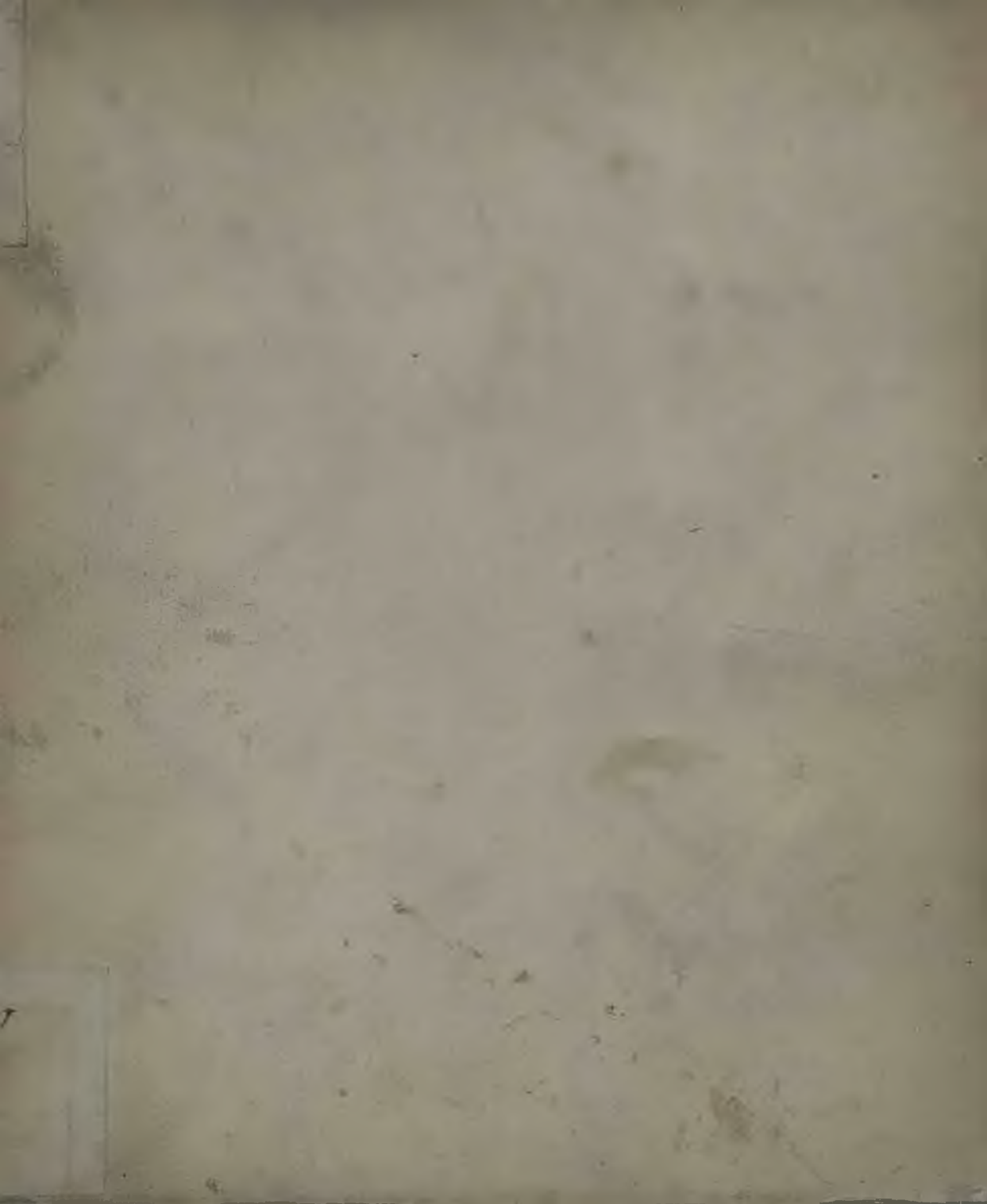

DD V 18

Catechismus Novorum Discipulorum
S[anc]ti Augustini seu Jansenistarum.
Excerptus ex eorum propriis operibus.
G... impressus Ultrajecti 1732.
Latinitate donatus 1733

K-89

~~##~~
Catechismus
Novorum Discipulorum
S^{ti} Augustini
S^{eu}
Jansenistarum.

Excerptus ex eorum proprijs operibus.

Galliae impressus Ultrajecti

1732

Latinitate donatus

1733.

Leop. Scheuchner

Prefatio ad Lectorem.

In hac, quam degimus, temporis etate, nihil adeo commune est, quam se proficisci discipulos *St. Augustini*, quin tamen ipsi proficiscerentur, sciant, quid proficeantur. ut proinde hoc ipsum penitus agnoscat, subijcis oculis eorum, doctrinam suorum doctorum, ubi ex ipsis citationibus colligent, num fidem faciant. Simpliciter, ignorantes, et perversa opinione praecipuati, item ii, quibus vel non suppetit otium legendi grandia auctorum hujus doctrinae volumina, vel non adfuit in his voluminibus auctores, regerent in hoc opusculo omne illud, quod de virtute, et scientia *Baij*, *Jan*, *Senij*, *Quesnedi*, aliorumque hujus ordinis virorum adeo decantatum, velut portentosum jactatus, et spero fore, ut exinde discant reprobare malum, et eligere bonum.

Prima Sectio.

De Ecclesia.

Discipulus: Quid est Ecclesia?

Respondens: Est catus filiorum Dei, manentium in Eius sanguine, adoptatorum in H. S. V. Christo, subsistentium in Eius Persona, redemptorum Eius sanguine, viventium Eius spiritu, agentium per Eius gratiam, et expectantium gratiam futuri Saeculi. C. Lucanell. 2. Thepal. 1°.

V. Suntne peccatores membra Ecclesiae?

R. Nos pertinemus ad novum foedus in tantum, in quantum par, recipiimus novae gratiae, quae operatur in nobis, id quod Deus nobis praecipit. C. Lucanell. Heb. 8. 10.

V. Quae sunt nota, et proprietates Ecclesiae?

R. Illa est Catholica, et comprehendit omnes Angelos Caeli, omnes electos, et iustos terre. Et omnium Saeculorum. C. Lucanell. Heb. 12. 22. Nihil est ita patiorum, ut Ecclesia, nam omnes electi et iusti omnium Saeculorum eam componunt. C. Lucanell. Ephes. 2. 32.

V. Episcopus lapsus in peccatum, estne ille adhuc membrum Ecclesiae, habetne adhuc auctoritatem?

R. Sat clarum est, quod Episcopus lapsus in peccatum non possit se relevare per media Status sui; nam quamprimum est in peccato, cecidit de Statu suo secundum vetus jus, et non subsistit amplius Calb. de S. Cyran dans son aurelius; pag. 290.

V. Destruiatne peccatum mortale sacerdotium?

R. Non modo est destructio vinculi castitatis, sed etiam minima in, destructio huius vinculi destruit sacerdotium. Calb. de S. Cyran dans son aurelius pag. 219.

Q. Mali Sacerdotes Sūntne Semper Sacerdotes?

R. Pertinet ad Ecclesiam corrigere malos sacerdotes, et eos rescindere, si ipsi, placeat, et tunc non sunt amplius sacerdotes. Idem dans les lettres. lct: 92.

Q. Vbi est vera Ecclesia?

R. Deus me fecit cognoscere, quod non sit amplius Ecclesia; jam decurrerunt quingenti, aut sexcenti anni, à quibus jam non datus Ecclesia; ante hæc sæcula Ecclesia erat quasi grande flumen, claras habens aquas; at modo, quod videtur Ecclesia esse, non est nisi canum; alveus huius sulcati fluminis idem modo est. Sed non sunt eadem aquas. Caroles de l'abbé de S. Cyran au B. Vincent dans la Vie par Mr abellus Evêque de Rhodes.

Q. Aedificavitne D. N. IESVS Christus Ecclesiam suam super petram?

R. Verum est. Deus aedificavit Ecclesiam suam super petram. Sed est tempus aedificandi, et tempus destruendi. Illa erat Eius sponsa; sed modo est adultera, et prostibulum; unde eam resudiavit; et vult ut illi substituaturs alia, qua ei fidelis erit. Idem ibidem. Ecclesia non est alia res, quam quæ, ante sexcentos ultimos annos. Response du même à l'Abbé de Brières, qui l'a deposed avec serment.

Q. Estne Papa caput Ecclesia? Prelati vero, curati, et populus Sūntne Eius membra?

R. Tale corpus non potest censeris Ecclesia. in alio sensu, neque ex alia ratione, quam quod successerit in locum vera Ecclesia. Recuti, cum aqua lutulenta, et corrupta occupat alveum rivi, cuius aquas fuerunt antea vires, clares, et salutare, adhuc tam men ejusdem rivi nomine appellatur, licet sit immutata per immisram corruptionem. Idem ibidem

V. Estne corruptio non modo in moribus, sed etiam in doctrina Eccl^{ie}.

R. Corruptio non modo est in moribus, sed etiam in pluribus, sanctis doctrinae. Eius, et pauci sunt, qui possint dici veri filii Ecclesiae. Idem ibidem: Veritates factae sunt, velut lingua cetera plurimis Christianis, et modus concionandi, est velut idioma incognitum, adeo elongatus est à simplicitate Apostolorum, et supra caput communem fidelium; et nemo observat, quod haec jactura, sit nota, et indicium sensibile senectutis Ecclesiae. Aira. Dei Super filiis suis. L. Quenell. pag. 95.

V. Cur non clare publicamus hanc doctrinam?

R. Quia debet reservari ad experiendas veritates, quando erit mala vis, propositio adeas audiendas, et ita parcatu contemptus, et alijs pravis usibus, in impijs, tam diu, quamdiu potest. L. Quenell in Luc. 22. V. 67. Tempus deplorabile, in quo creditur honorari Deus, cum persequuntur veritatem, et ejus discipulos. Hoc tempus nunc advenit. in quo ministri religionis reputantur, ut impij, indigni commercij cum Deo, velut membra putrida, capacia corrumpendi omnes in societate sanctorum. Hac in hominibus probis est mors terribilior, morte corporis. Invanum quispiam sibi adulantur ob puritatem intentionum suarum, et zeli Religionis, igne et sanguine persequendo, probos. Si quis est obsecutus per propriam, aut abieptus per alienam passionem, quin Altum examinare velit, credit sepe se Deo sacrificare impium, cum interim sacrificet diabolo servum Dei. Idem in Joan: 16. V. 2.

V. Quid facere convenit, in casu injustae excommunicationis?

R. Oportet imitari S^m Paulum, et tranquille sufferre excommunicationem, ac anathema injustum, citius, quam prode re veritatem,

atque ita elongari, à se se erigendo contra veritatem, à rumpendo unitatem. *P. Lucenell* Rom: 93. Nunquam eximus ab Ecclesia, etiam quando hominum requiritur ab ea expulsi, quando Deo IESV Christo, atque ipsi Ecclesiae, per charitatem affixi sumus. *Ibidem* Ioan: 9. 22. Timor excommunicationis iniuste non debet nos impedire ab implendo debito nostro. *Idem ibidem.*

V. Quis habet potestatem excommunicandi?

Q. Excommunicatio est ultimum remedium extraordinarium, et reservatum pro incorrigibilibus in peccatis mortalibus. Ecclesia auctoritatem excommunicandi habet, ut eam exerceat, per primos pastores de consensu saltem presunto totius corporis. *P. Lucenell* in *Matth.* 18. 17. Tribunal Ecclesiae est ejusdem antiquitatis, cujus est Ecclesia ipsa. Sua potestas, et authoritas puniendi, et excommunicandi ibi residet; data est illa corpori cum dependentia tamen à capite, per, et in nomine totius corporis Ecclesiae à capite suo invisibili. *Idem* in *1. ad Cor.* 5. 4.

V. Ergo Ecclesia est quaedam Republica?

Q. Episcopi accipiunt potestatem gubernandi à IESV Christo, et quidem, ut eam exercent in suo nomine ut ministri Ecclesiae, cujus potestatis proprietas residet in toto corpore huiusmodi Ecclesiae, ut jurisdictio temporalis, quae est in quodam Republica. *Reverses* libertez pag: 343. 344.

V. Cum authoritas Episcoporum sit subiecta populo, an non poterit idem dici de authoritate Regum?

Q. Deus est ille, qui permittit statibus, aut illis, qui eos gubernant authoritatem necessariam, sive jam, per jus naturale, sive per conceptionem gratuitam. Nihilominus haec authoritas magis essentialiter affixa est communitati, quam capiti, quod eam gubernat. *Idem* *Tom.* 1. pag: 344.

Secunda Lectio

De Decisionibus Ecclesiae

V. Suntne concilia necessaria ad definienda dogmata fidei?

Q. Ecclesia semper credidit, quod in discordiis, quae inter Episcopos oriuntur, quibus habeat recurrere ad auctoritatem conciliorum, in ordine ad securitatem doctrinae, et restituendam tranquillitatem et pacem. Tem. de l' unio. de Paris tom. 1.º pag. 58.

V. Ergo in primis tribus saeculis haeretici non erant obligati ad mutandam sententiam, cum primum Concilium Generale habitum non fuerit citius, quam in quarto saeculo?

Q. Unanime Pastorum testimonium, et independens ab omni alia re, et absque alia discussione, omni tempore est quaedam infallibilis regula veritatis. Supposito tamen casu discordiae, auctoritas Sedis non potest esse ex parte ministrorum pravaricantium. Tem. 2.º de la verité pag. 170.

V. Qui sunt illi ministri, qui habendi sunt, ut pravaricatores in casu discordiae?

Q. Supposito casu discordiae, seu divisionis, et defectus libertatis auctoritas Sedis invenitur ex parte numeri oppressi, et non ex parte numeri opprimentis. Idem pag. 170.

V. Ergo Episcopi donatistae oppressi in Africa per Christianos Imperatores, et Episcopi Eusebianistae occisi jussu Maximi habuerunt pro se auctoritatem Sedis?

Q. Hi Episcopi non habuerunt pro se consensum fidelium. Nam fuit divisio inter Pastores, audi eos, quorum judicium confirmatum est per consensum corporis. Deverit des libertez pag. 170. Tom. 1.º

V. An ergo corpus fidelium potest judicium ferre de dogmatibus fidei?

Q. Jus decidendi non pertinet, nisi ad multitudinem reunitam aut judicatam, v. habitam ut reunitam, et huius solum decisio respicienda est ut infallibilis: Lettre à M. d' autun. page. 10. Si Episcopi agunt contra clamores publicos sua Ecclesia, agunt et decidunt injusti, nulliter, et absque ullo valore. de la necess. de l'apell. pag. 232.

Q. Quid oportet facere, si nos quodpiam Concilium condemnat?

A. Iudica de definitione Concilij ex impressione seu motu, quem fecerit in Ecclesia. Ten. de la Verité pag. 96. Nemo sibi unquam imaginetur, quod authoritas Episcoporum in iudicijs Ecclesiasticis sit independens ab approbatione fidelium: Conditio, et Status Ecclesiae essentialiter requirit hunc consensum, ut eorum iudicia habeant vim legis, et sint nunquam revocabilia. Idem, pag. 96.

Q. Ergo, permixtum est populo examinare decisiones Conciliorum?

A. Concilium non est iudex, sed ejus consensus est essentialiter requiritus ad decisiones tales, ut docet L. Queonell in Epitimo Aemoriani, pag. 10. saltem est, quod in omnibus circumstantijs auctoritas capitis, et Pastorum debeat reddere submissionem nostram tranquillam, et à scrupulis exemptam. Quare ergo non defendemus veritatem contra Laxam, et contra omnes Episcopos, qui eam in effectu persequantur. Remontrance des fideles du diocèse de Paris. 1729.

Q. Habentne Episcopi jus decidendi non consentiente eorum clero?

A. Episcopi non consentiente clero suo, quid sunt tali casu, nisi Doctores privati, particulares, quorum suffragia non, plus habent, pondus, quam doctor capacitatis. Nouv. Mem. Sur l'apell. pag. 7.

Q. Si omnes extranei Episcopi se declarent cum suo clero, pro una Bulla, oportetne ijs credere?

Quando omnes Episcopi Flandriae, Germaniae, Poloniae,
Italiae, Hispaniae, Britaniae, et aliarum nationum à Gallia
distinctarum se aperte declararent pro una Bulla, eorum testi-
monium nullius esset considerationis. de la neceſſ. de l'appel Tom.
1° avertis.

V. Inde ergo poterit accidere, ut Lapsa, et omnes ordines Ecclesiae
in errorem labantur?

Oratio illa, quam reperio in Privario Romano: ut Dominum
Apostolicum etiam me docet, quod sit possibile, ut omnes ordines Ec-
clesiae, quorum Pastorum ille Primus est, satiantur alterationem
aliquam in Religione. Dum verò religionem nominò, intelligo fi-
dem, et doctrinam morum. Lettre à M de Noailles du 5 Janvier
1719. dans le Recueil des Mémoires, et des Lettres, qui a paru en 1722.

V. In quo ergo tandem debes figere meum iudicium in materia fidei?

Neque in magno, neque in exiguo numero Episcoporum, sed
in robore rationum! Volvel defense de la Réponse à la question
importante, pag 28 et 29.

V. Quid iudicas de Bullis acceptatis in tota Ecclesia à tempo-
re Cij V. usque ad modernum tempus?

Cuius V. 79, propositiones Lajo attributas condemnavit, sed
praeterquam, quod haec censura non sit acceptata ab Ecclesia un-
quam, nemo in hodiernum diem scit, quid voluerit condemnare in illis
et neque ipsi censores Romani id sciunt! Perversis de libertate J. 1°
pag 442. An non menti potest dici, quod doctrina Absoluta
per continuas confusiones, cum Pontifices non utantur ad sese in-
struendum medijs ordinatis et canonicis, deus permittit, ut ignore-
rint verum Ratum disputationum, et sententiam sanctorum Patrum
sed verbis ambiguis! Dem. J. 1° s. 29. Bulla Vincam Domini non

minus equivoca est, quam reliqua. Idem pag. 27.

Q. Quid opus est ad acceptationem unius Constitutionis, si haec antecesserint Bullae non dum receptae. Sunt?

R. Aliqua Constitutio non potest esse acceptata ab Ecclesia, nisi vel per acceptationem expressam, vel per tacitam; acceptatio expressa requirit discussionem, examen, et iudicium, quae fieri nequeunt, nisi in quodam Concilio Canonice convocato; acceptatio tacita requirit, ut elapsum sit tempus infinitum sine ulla contradictione. Lettre d'un Magist. pag. 20.

Q. Grandi ergo Ecclesia malo factum est, quod sit acceptata ultima Constitutio?

R. Cura et simplex acceptatio huius Constitutionis infligit vulnus longe funestissimum puritati Evangelij, et doctrinae moralis. J. Semigan. de l'univ. de Paris, pag. 207. Ego respicio, et censeo hanc Constitutionem, velut facinus summe damnosum fidei, quod unquam e penna Gregorij XVI Christi Vicarij emanare potuisset. Idem pag. 298.

Q. Quid ergo cogitandum est de Episcopis, qui hanc constitutionem receperunt?

R. In eorum Instructionibus Pastoralibus, neque justitia neque aequitas, neque bona fides reperitur. J. Apt. memo. du C. Lucanell. pag. 63. hac virulenta instructio accedens acceptationi quam indignum facinus est! quanta ibi observantur artificia, mala fides, injustitia, ignorantia, et errores, etiam in capitulis punctis, ad fidem, pertinentibus! Exam. Theol. J. Tm. pag. 9.

Q. Ita igitur Ecclesia in errorem lapsa est?

R. Quod Ecclesia magis senescit, et carnales homines multiplicatur, eo magis Ecclesia se corrumpit. Mem. Systeme du C. Lucanell. pag. 294.

teri Christum nunquam possumus et cum qua illum nunquam abne-
gamus: Damna, propositio 9. in L. Quenell: Gratia est operatio
manus Omnipotentis Dei, quam nihil impedire potest, aut retardare.
p. 10. Eundem: Gratia non est aliud, quam voluntas Omnipoten-
tis Dei, iubentis et facientis, quod iubet p. 11. Eundem: nulla hinc
illectoria, qua non cedant illectoris gratia, quia nihil resistit
Omni, potenti: p. 16. Eundem: gratia Dei est invincibilis p. 21.
Eundem:

Q. Estne hac gratia IESV Christi necessaria ad salutem?

R. Gratia IESV Christi principium efficiat omnis generis bo-
norum est necessaria ad omnes actiones bonas, magras et parvas,
faciles et difficiles, ad eas incipiendas, continuandas, et finiendas.
Sine ea non solum nihil fit, sed neque fieri potest. L. Quenell
super Ioan: 15. v. 5. et Eius damn: p. 2.

Q. Habemusne nos omnes gratiam IESV Christi?

R. Evangelium nobis exhibet justum in persona S^{ti} Petri, cui
gratia, sine qua nihil fieri potest, in quadam occasione defuit, ubi
tamen non possumus dicere, quod non peccaverit. Prop. de A. a. m. d.
censuræ, par la Sorbonne en 1036.

Q. Estne verum quod Sorbona hanc propositionem censuraverit?

R. Et si condemnata sit, non per Sorbonam, sed per factionem Je-
suitarum, et per violentiam mandatorum, hac tamen propositio non
minus manet catholica. Sane necio, quomodo aliquis adeo
audacter possit allegare hanc miserabilem censuram. Rem: non
du L. Quenell, pag: 22.

Q. Habentne tamen peccatores gratiam sufficientem?

R. Post lapsum Adami non datur amplius gratia sufficientis, sed
tantum efficax. Sententia Molinistarum in hoc puncto est
semi-Pelagiana, et opinio Thomistarum est pura Aulitia.

et ineptia. M de Ligny Docteur de Doray dans un Lettre à Marnaud
du 21 Octobre. 1690. et dans une autre du 1^r Fevrier 1690.

Q. Quid ergo judicandum est de gratia sufficiente?

Q. Gratia Sufficientis est gratia vana, inutilis saluti hominum,
quam Evangelium non agnoscit, S. Paulus ignorat, S. Augustinus
refutat, et qua nullibi reperitur apud A. Patres: Marnaud p. 92
D'un ouvrage, qui commence: in nomine Domini: Satis est dicere,
quid gratia, quae dat nobis posse operari, etiam de operationem,
ut addiscamus, quid gratia Sufficientis, neque de posse perficere,
et quid remaneat sine actione: C. Gerberon Miroir de la pieté p.
158: Si diabolus haberet potestatem dandi aliquam gratiam homini-
bus, non daret aliam quam sufficientem, cum illa tantum promoveret
ejus intentionem, quam habet ad homines damnandos: Marnaud
premiere apologie de Janocinius: Auxilium, quod dicitur Sufficientis,
non est nisi pro homine innocente, non vero pro statu hominis corrup-
ti. C. Gerberon Meditations sur la Providence

Q. Nemo igitur resistit subinde gratia?

Q. Saepè contingit, ut gratia excitando nostram voluntatem non con-
ferat, nisi levi complacentiam, et debile desiderium ad bonum,
unde illi non dat Sufficientis vires ad perficiendum id, quod inspirat.
Voluntas, constituta in tali debilitate non sequitur motum gratia,
et nunquam amplectitur bonum, cujus solum concepit desiderium.
Et hoc est, quod vocamus resistere gratia, et hoc ipsum accidit Re-
pisoime. Hinc non possumus justè dicere, quod voluntas, qua
hanc exeret resistantiam, habeat auxilium Sufficientis, et potentiam
perfectam ad sequendum motum, et impressionem gratia. Hoc enim
est impossibile intelligere, nisi concursum forte inefficacem, et valde debilem
et nullo modo esse Sufficientem. C. Gerberon Miroir de la pieté, pag. 158.

Q. Ad quid ergo servit gratia Sufficientis in senou Thomistarum, cujus
mentimus tantopere in nostris libris?

Q. Illa valde accomoda est in hoc tempore caliginis, et nebula-
rum ad occultanda mysteria gratiae. Si illa non sufficit actioni, ob
quam appellatus sufficiens, sufficit tamen nostrae protectioni
contra laqueos adversariorum. Les Professeurs de Douai dans une
lettre à M. arnaud: Est necessarium uti hoc termino gratiae
sufficientis in sensu Thomistico ad evitandam persecutionem in-
dicative Doctrinae. M. de ligny lettre du 5 août 1690.

Q. Quare nostri authores ita disimulant, et sequuntur suas sententias?

Q. Bene perorasti sumus, quod veritati magis congruum foret tibi,
qui linguam, et more antiquorum, sed credimus non posse fieri hoc
tempore. M. La Ceu Professeur de Douai, lettre à M. arnaud: Ego
vehementer optarem, ut in nostris Theologicis Scholis loque-
remur de gratia et de libero arbitrio, ut de his locutus est S.
Augustinus, sed non dum pro eo adhuc datur medium. M. Rivette
lettre à M. arnaud.

Q. Estne verum, quod Papa condempnaverit nostram doctrinam
de gratia?

Q. Dominus Episcopus Sprensis est condempnatus per unam fac-
tionem ligae Moliniana; et ille tamen nunquam aliam
doctrinam de gratia aperuit, quam eam, quae est S. Augusti-
ni. Nullus Pontifex dedit unquam magis evidentia signa
fallibilitatis eorum, quam in condemnatione harum quinque
propositionum in sensu Jansenij. M. de ligny. 22. Nov. 1690.

Q. Sed an non Rex Galliae sua authoritate fulcivit decisio-
nem Papae?

Q. Regimen Galliae est milles crudelius, et injustius Tribu-
nali inquisitionis. Quis non videt crudelitates, et injusti-
tias, quae adhuc exercentur in Gallia contra sanctissimos Epis-
copos, sapientissimos Theologos, purissimas Virgines, et plures
alias personas omnis generis et aetatis, quas opprimerunt, et conti-
nuant opprimere. L. Gerberon dans un liore intitulé: L'arche,

neque de Malines mal defendu: Oportet conari, ut nostri Reges
evitentur de statu potentia exercendi similes injustitias, sive
per se, sive per suos ministros: dom Thierry de Viarxnes, actus
denuntiationis du Molinisme. cap. 12: Hoc tempore oportet nos pro
cedere contra ferrum, ignes, tempus et Principes. lettre de Chau,
viro à um Prelat du 22 Fevrier 1728.

Q. Quomodo agit in nobis gratia?

R. Gratia operatur in nobis, per suavem quidem, sed etiam fortem
necessitatem. C. Abbe de Bourzeys apologie du Concile de Trente.

Q. Gratia ad credendum et orandum necessaria estne data omni-
bus hominibus?

R. Non; nam ut ait sacra Scriptura: fides non est omnium. Et licet
non omnes homines accipiunt gratiam ad credendum, sic neque
omnes accipiunt gratiam ad orandum. Godefr: Hermant catechis-
me de la grace

Q. Habentne fusti semper necessarium auxilium ad superandas
tentationes?

R. Non. Nam Deus ad sanctos humiliandos non dat illis semper aut
claram cognitionem, aut victoriosam delectationem: s. s. ibid. gra-
tia non est data nisi electis, non omnes homines habent gratiam ad
salutem necessariam: M. Feytaud. Meditat: des principal: obligat:
des chretiens: Soli electi sunt illi, qui accipiunt media sufficien-
tia ad se salvandum: C. Abbe de Bourzeys. Augustin Victorius
pag. 10.

Q. Consummatione nos cooperari gratia?

R. Corruptori non est magis possibile resistere gratia, aut illi coopera-
ri, quam huic leproso est possibile resistere, aut cooperari sanationi
sua miraculosa. Nostra cooperatio non est quid aliud, quam opera-
tio Dei in nobis. M. Huré. Nouveau Testam: sur Matth: 8.

Quarta actio de Charitate.

Q. Quod debet esse principium omnium nostrarum actionum?

Q. Obedientia legis profluere debet ex fonte, et hic fons est charitas.
Quando Dei amor est illius principium interius, et Dei gloria ejus finis
tunc purum est, quod apparet exterius, alioquin non est, nisi hypocrisis,
aut falsa justitia! C. Queonell prop. 77. dam. i. amore dei non
amplius regnante, necesse est ut in illo regnet carnalis cupiditas, omnes
actiones ejus corrumpat! Idem prop. 95. dam. i. Quid aliud esse possumus
nisi tenebra, nisi aberratio, et nisi peccatum sine fidei lumine, sine
Christo, et sine charitate! Idem prop. 98. dam.

V. Estne etiam oratio peccatoris peccatum?

Q. Oratio impiorum est novum peccatum, et quod Deus illis concedit, est
novum judicium! Idem prop. 59. dam. i. ubique est peccatum, ubi charitas
non reperitur. Eleemosynae, quas daretis, sacrificia, quae offerretis,
et quid quid simile est, consumetur per ignem justitiae divinae. Reflexions
chretiens sur les miseres de l'homme pag. 126.

V. Ergo Deus non audit preces peccatorum à Deo penitentium suam conversionem, antequam recipiant charitatem?

Q. Sola charitas est, quae Deo loquitur, eam solum Deus audit! C.
Queonell prop. 54. dam. i. Preces peccatorum non placent iram Dei, sed
potius eam magis irritant. Catechisme de Montpellier tom 1. p. 2. ch.
p. 85.

V. Quot ergo sunt virtutes, quae merentur premium?

Q. Deus non remuneratur mihi charitatem, quoniam charitas sola Deo
honorat! C. Queonell prop. 56. dam. i. Deus non coronat nisi charitatem,
qui currit ex alio impulsu, et ex alio motivo, in vanum currit. Idem prop.
55. dam. i.

V. An igitur sine habitu charitatis eleemosyna, preces, et jejunia
sunt inutilia?

Q. Frustra clamamus ad Deum: Latet mihi! si spiritus charitatis non
est ille, qui clamat. Idem prop. 57. dam. i.

V. Suntne ergo bona opera meritoria?

Q. Non solum actus virtutum moralium, ut justitia, sed etiam vir-
tutum Theologicarum non sunt meritorij, sed soli actus charitatis.
L'Abbe de Noyan dans son aurelius pag. 136.

V. Ergo iste, qui, perdit charitatem, perdit fidem, spem, et omnes virtutes?

Q. Nec debet, nec Religio, ubi non est charitas. B. Quaes. prop. 58. Dam.

V. Charitas, de qua loquimur, an non est habitus, qui successive perditur?

Q. Augustinus, Ejus discipuli, et concilium Aurelianense intelligunt
sub nomine naturae illum amorem Dei, qui illuminabat, et inflammabat
liberam voluntatem Adam; hic amor, seu, ut nos loquimur: haec gratia
habitualis erat causa ingentium illarum virium, quas habebat Adam ad
bene operandum, et hic amor non reperitur amplius in hominibus post
peccatum Adam. Nam, aut illi non habent hunc amorem, et tunc debilitat
lorem libero arbitrio dominatum est peccatum, aut si recuperantur jus,
vitiam, hoc est, hunc Dei amorem, ille in ipsis est, propterea debilis, et languis,
dus, et debet crescere usque in finem vitae; nam secundum ordinem à Deo
statutum, charitas, hoc est, perfecta justitia non reparatur quam pau-
lulum, et paululum successive. Jansen. de grat. prim. hom. c. 9.

V. Procreantne peccator habitum charitatis, saltem in gradu imperfecto?

Q. Si fides potest, permanere habitualiter in homine pluribus mensibus
et pluribus annis, antequam justificetur, seu antequam habeat illam
charitatem, perfectam, quae eum justificat: quid ergo novum et inaudi-
tum est supponere in peccatore unam qualitatem, permanentem chari-
tatis, quae in eo remaneat. Jansen. de gratia Chris. lib. 6. c. 7.

V. An omnes actus peccatorum, qui amittunt fidem et charitatem
sunt, reccaminati?

Q. Nulla dantur gratia, nisi per fidem. B. Quaes. prop. Dam. 20.
Quid aliud remanet anima, quae Deum, atque ipsius gratiam ami-
sit, nisi peccatum, et peccati consecutiones, superbia, paupertas, seg-
nis indigentia, hoc est, generalis impotentia ad laborem, ad orationem
et ad omne opus bonum. B. Quaes. prop. 1. Dam. Virtutes corrumpentes, acti-
ones gloriose, quas homines laudant, et admirantur, non sunt nisi fal-
sa virtutes, et vera peccata, si non sunt animata per amorem ejus
boni, quod solum verum bonum est. Unde non possunt haberi vera vir-
tutes sine fide, sine vera Religione, sine vera pietate. Deplora igitur
infelicitatem tot animarum, quae à lumine fidei non illuminatae

non possunt habere aliquem sensum vere pietatis, et qua sine hoc lumine, et sine hoc sensu vere pietatis, non solum non possunt facere aliquid bonum, sed etiam, peccant infallibiliter, in quolibet bono, quod exercent. Omnis actio libera, non tamen procedens à gratia, est certo peccatum. b. Gerberon *chiroire de la pieté* p. 31. 27. et 29.

V. Estne conveniens exhortari peccatores ad agenda[m] penitentiam, antequam adhuc habeant gratiam, et charitatem?

R. Quando Deus non emollit cor per internam actionem gratiae suae exhortationes, et gratia exteriores non inveniunt nisi ad illud magis obdurandum p. b. Dues. prop. 5. dam. Peccator non est liber nisi ad maiorem sine gratia liberatoris p. Idem prop. 28. Voluntas quam gratia non praeverit, nihil habet luminis nisi ad errandum; ardoris, nisi ad se precipitandum; vinum nisi ad se vulnerandum. Est capax omnis mali, et incapax ad omne bonum p. Idem prop. 29. Sine gratia nihil amare possumus, nisi ad nostram condemnationem. Idem prop. 40.

V. Quid possumus iudicare de omnibus actionibus Infidelium?

R. Non possumus aliud credere, quam quod singula mala sint, et mera peccata. A Godefr. Hermant *Catechis. de la Grace.*

V. Potestne Deus esse author peccati?

R. Deus dedit veterem legem Iudeis, ad eos inducendos in peccata p. A Godefr. Herm. *Theses pro quarta Sorbonica*. Vetus lex per ipsam abripiebat Iudeos in damnationem et mortem. l'abbé L. Gyras. *Aurelius* pag. 286. et 292.

V. Peccatne aliquis, si det eleemosynam ex naturali compassione?

R. Omne quod facis ex alio principio, quam ex amore divino, est plene perditum, et ipsum hoc est peccatum. avis sur les devoirs de l'état Religieux par un Moine de S. Maure. pag. 251.

Quinta Sectio

De Morte IESU Christi.

V. Estne IESUS Christus mortuus pro salute infidelium et haereticorum, qui non perseverant in iustitia?

R. IESUS Christus non plus oravit Patrem suum pro salute a-

na infidelium, et iustorum non perseverantium, quam pro salute
diaboli: Janſen: tom. 2. ch. 21. / IESVS Christus nullas fudit orati-
ones, quam quarum finis adimpletus fuisset. Non potest dici, quod
oraverit pro aeterna salute reprobatorum, neque consequenter, quod ob-
tulit adorandum sacrificium sui sanguinis, qui in se includit maxi-
mè divinam omnium orationum orationem. Marraudapologie pour
les J. Heres, pag. 290.

Q. An non saltem optavit, et desideravit salvator noster omnium homi-
num salutem?

R. Desideria Christi semper habent suum effectum, patem intimo
cordium infert, quando eis illam optat. B. Guenell prop. St. dam.

Q. Non est iste error, dicere: quod Christus sit solus mortuus pro sa-
lute predestinatorum?

R. Certum est, quod dentur reprobat, participantes de fructu
diffusimæ mortis: sic fudas ipse participavit. Aliud ergo est di-
cere: quod IESVS Christus sit mortuus solus pro salute predestinato-
rum; et aliud: quod ille sit mortuus pro salute aeterna horum hic so-
lus, qui sunt predestinati. Primum est erroneum, nam excludit
omnes eos, qui non sunt predestinati, à gratiis IESV Christi. Secun-
dum vero non excludit illos à fructu mortis IESV Christi, sed solus à
salute aeterna. B. Guenell dans un livre intitulé: la foi, et l'inno-
cence du clergé d'Hollande.

Q. Non est hac periculosa sententia credere, quod noster salvator non sit
mortuus pro omnibus hominibus?

R. Licet hac expressio sit odiosa, nihilominus certum est, quod IESVS
Christus non habuerit voluntatem formalem moriendi, pro omnibus homi-
nibus. Godefr. Hermant Catechis. de la grace.

Q. Estne hoc solus, pro predestinatis, quod IESVS Christus sit mortuus?

R. Ille non est mortuus ea hoc fine, ut omnes homines participent fru-
ctum sui mortis. Sed ille est mortuus ideo, ut offerat pretium sui san-
guinis, ad salvandos electos, et ad dandas alias aliquas gratias tran-

seuntes / Idem ibidem / Si aliqui nihil participant de gratia, et se non
salvant, fides nos obligat ad credendum, quod IESVS Christus non oraverit
pro ijs, neque petierit eorum salutem. Est certum, quod non omnes homines
salventur, non minus certum est, quod IESVS Christus non voluerit gene-
raliter salutem omnium hominum, neque obtulerit sua merita, neque vi-
tam suam generaliter pro salute omnium profuderit. Si aliqui non
salvantur, neque Dei Filius, neque Epus Pastor Aeternus eos salvare
voluerunt / G. Perberon. confiance Chretienne pag. 23. / Doctrina, quae
docet, quod Deus velit salvare omnes homines, fuit doctrina omnium
haereticorum. Non omnes homines habeant gratiam necessariam ad se
salvandam. B. Quenell. la foi et l'innocence du clerge d'Hollande pag.
100. et 110.

V. Quid iudicas de voluntate, quam Deus habet in ordine ad salvandos
omnes homines?

R. Haec voluntas, quam Deus, ut Creator habet, salvandi omnes homi-
nes, dicitur velleitas, et est talis, qualis est in iudice, qui velleit sal-
vare eum, quem lex obligat ad condemnandum ad mortem / B. Quenell au
S. Willart 4. decr. 1605. / Voluntas antecedens salutis omnium hominum,
non est nisi simplex velleitas, et simplex desiderium, quod non includit aliquam
preparationem meritorum, et potest dici, quod Deus per hanc antecedentem
voluntatem desiderij et voti non minus voluerit demones salvati, quam ho-
mines. Marnaud apologues pour les saints Peres pag. 119.

V. Ergo Deus non vult sincere salvare omnes homines?

R. Quando Deus vult salvare animam, quocunque tempore, quocunque
loco, effectus indubitabilis sequitur voluntatem Dei. Omnes quos
Deus vult salvare per Christum, salvantur infallibiliter / B. Quenell.
prop. 12. et 30. dan. / Nemo debet dicere, quod Dei voluntas salvandorum
omnes homines sit voluntas seria, et sincera. Idem. Second. Rem. p. 165.

V. Possuntne se salvare, quos Deus non vult salvare, et possuntne
predestinati tamen, perire?

R. Deus preparabit omnibus ijs, qui sunt predestinati ad gloriam,
gratias per auxilia, quibus se salvabunt infallibiliter omnes ij, qui
se salvabunt. Pro ceteris omnibus, quos reliquit in massa, peccato-

rum, et de quorum salute nunquam cogitavit, his non preparat ulla auxilia, quibus possent, saltem potentia, proxima, eo perstringere, quo eos non destinat, et si non salvantur, non fit ideo, quia ipsi nolunt, sed quia deus non vult eos salvare. B. Gerberon miroir de la pieté pag 192. et 193.

V. Possūne credere quod IESVS Christus sit pro me mortuus?

R. Quantum exortet renuntiavisse rebus terrenis, et sibi ipsi, ut quis possit sibi appropriare eam confidentiam, qua dicat, IESVM Christum suum amorem, suam mortem, suum mysterium, ut agit S. Paulus dicens: Ille me dilexit, et tradidit semetipsum pro me. B. Gues. Foi et l'Innocence du clergé d' Hollande. p. 116.

V. Non est autem doctrina hac Calviniana?

R. Calviniana causa non erat usque adeo mala, sed male illam defendit. bene scioit, male locutus est. Deponoe de l'Abbe de S. Cyran au B. Vincent.

V. Sed an non Concilium Tridentinum hanc doctrinam damnavit?

R. Non loquere mihi de hoc Concilio. Hoc erat Concilium Papa et Scholasticorum, ubi non fuit, nisi sollicita suffragiorum premissio, et clandestina conspiratio. Pem ibidem.

V. Voluitne Deus positivè damnationem hominum?

R. Deus voluit positivè excludere à vita aeterna eos, quos non praedestinavit, hac reprobatio non fuit solum negativè, sed positivè. Maunaud leconde apologie pour Jansenius.

Sexta Sectio

De Praeceptis Divinis.

V. Possūne Semper observare praeccepta Dei?

R. Iusti quandoque impotentes sunt ad satisfaciendum alicui praeccepto. Haec autem impotentia oritur ex eo, quod non nisi debilitate velint, et Deus eos non confortet per suam gratiam. Arnaud consideration sur l'entreprise de M. cornet.

Ergo hac propositio Jansenij: aliqua praeccepta Dei iustis etiam

volentibus, et conantibus, secundum praesentes quas habent vires
sunt impossibilia: non est rejicienda?

P. Haec propositio non potest rejici, nisi funditus evertatur totum
edificium gratiae IESU Christi: l'Abbe de Courzey dans un écrit
intitulé: Proposition touchant la grace. pag. 107. Qui deest gratia
efficax, non potest implere praeceptum, neque ei hoc possibile est. 6e Que
tradition de l'Eglise romaine pag. 335.

P. Sed an non iusti habent gratiam immediate post justificationem suam?

R. Iustus in secundo instanti sua justificationis, hoc est immediate
postquam in gratiam cum deo rediit, et antequam commisit ullum
peccatum veniale, potest tentari ad peccatum mortale, et in hoc
ipso instanti non habere gratiam ad resistendum ei tentationi, nec gra-
tiam petendi illam, qua resistat; atq. ita succumberet tentationi
et peccaret dupliciter, scilicet non resistendo tentationi, altera vice
non petendo gratiam ad resistendum. Idem pag. 179 de la lettre d'
un Abbe à un President.

P. Non habemus semper gratiam seu donum Orationis?

R. Est notabilis error aliquorum sentientium, quod homo habeat sem-
per gratiam orandi, et petendi, et quidem ita ardentem petendi, ut
infallibiliter obtineat, quod petit. Sicut ergo plures aut non petunt
gratiam, cum qua possint, et habeant vires sufficientes ad servanda
mandata, aut non petunt ita, ut debent, et quod Deus non det omnibus
gratiam petendi, aut ferventer petendi: Haec clarissimum est, quod pluribus
fidelibus defuit gratia sufficiens ad observanda praecepta, et consequentes
quod non habeant semper, ut tamen aliqui docent, potestatem ea servan-
di. Jansen. l. 3. c. 3. p. 129.

P. Non legimus in Augustino, quod Deus nihil impossibile precipiat?

R. Senus talium verborum est, quod Deus nihil impossibile precipiat
nature sanae, licet per accidens sit impossibile natura infirma,
quae modo est. l'Abbe de Courzey. p. 3. de la lettre à un President.

P. An non dixit S. Paulus in una epistolarum suarum, quod Deus

non sinit nos tentari ultra vires nostras?

¶ Sunt aliqui, qui destituuntur effectu hujus promissionis, quia nimis ea illos non respicit, nec habent vires resistendi tentationi, nec gratiam necessariam, adeas, petendas, ut quiescat, et consequenter nec casus, vitandi. Item dans le P. Augustin Victorienus pag. 68.

V. ¶ Sed an non haec promissio respicit saltem Apostolos, positos in occasione tentationum?

¶ In his occasionebus Apostoli non habuerunt gratiam, seu donum precandi, quo potuissent non peccare, sed fuerunt sibi ipsis relictis, atque ita non potuerunt non peccare. Et hac inevitabilis necessitas lapsus sui fecit eos cognoscere suam infirmitatem. Item pag. 11.

V. ¶ Obligamur ne obedire singulis mandatis Dei?

¶ Iusti in omni re debent sequi motum gratiae interioris, quae ipsis se, ut in vires legis, quae respiciant legem exteriorem. De quo habemus exemplum in magno quodam viro, cujus nepos corripuit quandam puellam in domo sua, hic enim vir habuit motum interiore, quo cognovit, quod obligetur, occidendo suum nepotem, vindicare, hac occasione facit offensam Dei, unde accepto clam, pugione, aut simili instrumento, nepotem confodit, dum finisset eum se amplecti velle. Deponse de P. Cyran à M. de Tardif avocat, qui l'a attesté avec serment.

V. ¶ An non homo potest quandoque se dispensare à lege Dei?

¶ Homo ob sui conservationem potest se se dispensare ab ea lege, quam Deus condidit propter ejus utilitatem. B. Pues. prop. 11. dam.

V. ¶ Estne licitum subscribere formulari?

¶ Nichil ita contrarium est spiritui Dei, et doctrinae IESV Christi, quam communia seu frequentia reddere juramenta in Ecclesia. Nam hoc est multiplicare occasiones perjuriorum, ponere laqueos debilibus, et ignorantibus, et impendere quandoque nomen, ac veritatem Dei, seipsum intentionibus: B. Pues. Super Mat. 2. 37. Durantibus jam 60 annis vidimus tot sapientes putari omnes subtilitates, quibus velut aquam, perjuriam absorberent, patrata per subscriptionem for,

mularis: Item 7. mem. p. 259: medio formularis Triumphat iniquitas, calumnia exaltatus, innocentia opprimitur. A Nicole. la Tri humaine. pag. 97.

V. Non potest formulari Subscribentes excusare à perjurio ignorantia invincibilis?

Q Ignorantia invincibilis non adfert excusationem coram Deo. A. arnaud Réponde apologie pour fanfan: p. 78.

V. Suntne peccaminosa illa cogitationes, quæ contra præcepta habentur?

Q Nunc cum Ecclesia declinat in occiduum, et Senescit, raro accidit, ut mala cogitationes sint peccata mortalia. Jacques Boileau histor. confes: auricularis. pag 64. et 55.

V. Licetne seipsum occidere?

Q Defectus Domini in vitam suam non impedit, quò minus se quis occidere possit. Nam quotidie videmus, quòd Rex publica, quæ non habet auctoritatem in vitam nostram, eam tamen extinguit cum auctoritate, et sine contradictione per gladium justitiæ. P. Abbe de S. Cyrac. Diction. Royal: Credo quod sub Imperatoribus Nerone, et Tiberio Parentes obligati fuerint se se occidere ad salvanda bona familia sua, et huiusmodi prolium. Item pag. 62.

V. Teneturne homo obedire inspirationibus?

Q Tantum est peccatum non obedire uni inspirationi, quantum est violare quoddam præceptum Dei. Thes. Matth. Leysseau in Sorbona 1645.

V. An non aliquando nostri Doctores Tradiderunt, quòd omnes Iusti possint semper observare præcepta Dei? In quo ergo sensu hoc dicere poterant?

Q Ego nunquam recusabo profiteri, quòd omnes Iusti possint semper observare mandata Dei, etiam tunc, dum illis deest gratia efficax, eodem nempe modo, quo homines qui acutos habent oculos, videre possunt, dum sunt in tenebris, in virtute potentia interioris, quam habent ad videndum. L. Dues: causa arnaldina.

V. Potestne aliquis resistere motibus concupiscentia?

Q Dum quis resistit, necessario accidit, ut peccet facilius, sapientius,

et cum majori intentione /: Janſen. (P. D. de gratia Chriſti.) Non admittit
ſe o Domine, ut pondus concupiſcentia mea ſit majus, quam vires reſer-
ventia mea. M du Bois Soliloques avec des Notes. pag. 82.

ſextima lectio.

De ſanctificatione Diei Dominice.

V. Quomodo debet ſanctificari dies Dominicus?

P. Dies Dominicus Chriſtianus debet ſanctificari lectionibus pietatis,
et ſuper omnia ſanctarum ſcripturarum. Damnoſum eſt velle Chriſtia-
num ab hac lectione retrahere. B. Quis. prop. 82. Jam.

V. Quid judicas de illa prohibitione, quam emiſit Pontifex et Episcopi de non
legendi novo teſtamento L^{ris} Guesnelli?

P. O Quale ſcandalum! adoranda ſcriptura, quas Deus reliquit ſervis ſuis
ad eos conſolandos in ſuo exilio, ijs Janen e manibus exſte hant, velut libes
perverſus! Terribilis excecatio! ſcandalofa ordinatio reſpectu fratrum nos-
trorum ſeparatorum, nociva et pernicioſa omnibus fidelibus IESU Chriſti!
Quid cogitaſſent fideles veteris Eccleſie, ſi ſimile quid ſtatuiſſet aliquis
Episcopus? O Dei mei miſera Eccleſia! Quomodo hodie gubernariſ? S.
Paulus vult ut omnes fideles legant ſuas epistolae: Et Episcopus Romanus
Necklinienſis, et Cameracenſis non volunt eas legi. Cui credendum eſt?
profecto priori, cui Deus ipſe locutus eſt /: M. Malpica a M. Arnaud.
ſeriet. 1091. /: hodo valde ſandalizamus, quod reperiantur Chriſtiani,
qui non legunt ſacros libros. Don Calmet ſur le premier D'Anſme.

V. Debentne feminae, infantes, et pauperes legere ſacras ſcripturas?

P. Eſt veritas firmata in ſcriptura, et unanimi conſenſu P^{ris} Patrum
quod libri ſacri ſunt a ſancto ſpiritu dictati, ut legantur, non ſolum a P^{ris}
ſuperioribus, et doctoribus, ſed etiam a fidelibus, uſque ad infantes, feminas,
pauperes, et eos qui non ſtudent. Omnes Patres generaliter approba-
runt, ut omne genus hominum ſine diſtinctione aetatis, ſexus, ſimplicis,
ſatis, aut habilitatis legerent ſacras ſcripturas, et cum primis novum
teſtamentum. Neque artifices, neque ruſtici ſunt excepti, et homi;

nes illi applicari debent. / Marnaud dans le difficultes proposées à M.
Steunert 4. part. diff. 33. 34. A. 35. / Lectio sacra scriptura est pro om-
nibus. / G. Luc. prop. 87. dam. / Utile et necessarium est omni tempore, et
omni personarum generi studere, et cognoscere spiritum, pietatem, et mys-
teria sacra scripturae. / Idem prop. 79. / Est illusio, sibi persuadere, quod
notitia mysteriorum religionis non debeat communicari feminis lectione
sacrorum librorum. Non ex feminarum simplicitate, sed ex superba
virorum scientia, ortus est scripturarum abusus, et nate sunt haereses.
Idem prop. 82. dam.

Q. Non est autem scilicet sacra scriptura inde obscura pro laicis?

R. Obscuritas alicuius verbi Dei non est laicis ratio dispensandi scilicet
seos ab ejus lectione. Idem prop. 81. dam.

Q. Non potest ergo interdici lectione sacra scripturae certo tempore?

R. Interdicere Christianis lectionem sacra scripturae, praesertim Evan-
gelij, est interdicare usum luminis filijs lucis, et facere ut patiantur pe-
ccatum quandam excommunicationis. / Idem prop. 83. dam. / Non est in po-
testate Ecclesiae prohibere etiam simpliciter populo lectionem Biblio-
rum. Ecclesia, quae similem dictaret sententiam, non esset amplius
vera Ecclesia sed Synagoga sathana. / Instructions courtes, et nécessaires
p. 21. / nihil est ita indispensabile respectu hominum, quam lectio sacra-
rum scripturarum. Non est vel unus homo, qui se posset à lectione hu-
jus dispensare. Ecclesia non subsisteret sine sacra scriptura. La sainte
Bible avec de courtes notes. préface pag. 1.

Q. Multumne aedificat lectio veteris testamenti?

R. Vetus testamentum, inquit Jansenius, est velut grandis comedia,
l. 3. de grat. ch. ult. cap. 6.

Octava lectio De sacramentis

Q. Quomodo confiteri debemus secundum spiritum Ecclesiae?

R. Quoties, plus confiteri Deo, quam hominibus. Réponse de l'Abbé

Léran dans une lettre de la Mere agnes du 3 Mars 1639.

Q. Qui bono servit absolutio sacerdotis?

Q. Absolutio non est, nisi nota concessa remissionis, et non confert gratiam, sed solum declarat, quod anima in gratiam redierit, per dolorem poenitentiae. R. Et même à la mer delage: l'absolutio non est nisi ali, quod declaratorium. B. Legenot de l'Oratoire de la Sainte Virginité.

V. Estne necessarium se accusare de omnibus peccatis mortalibus?

Q. Post accuratam meditationem eorum, quae sancti Patres conscripserunt de Sacramento Poenitentiae, invenio quod aliis exiguis numeris solum eorum peccatorum, quae nos nunc appellamus mortalia, fuerint deleta per sacramentum Poenitentiae, et quod reliqua peccata delictus, per bona opera, et per dolorem, quem de ijs habuerunt in particulari. M. Wille dars un lettre à M. arnaud de ij Juin. 1687.

V. Quid judicas de praxi Ecclesiae in Sacramento Poenitentiae?

Q. Praxis, quam nunc sequitur Ecclesia in Sacramento Poenitentiae, falsus impenitentia. Praxis Ecclesiae, neque est excellentissima, neque securissima. M. arnaud freq. commun. p. 628.

V. Obligatione aliquis confiteri numerum, et circumstantias peccatorum?

R. Non est necessarium in Sacramento Poenitentiae confiteri numerum et circumstantias peccatorum mutantes. R. Abbé S. Cyrac Lettre au B. Maignan de l'Oratoire: neque S. Augustinus neque ullus Patrum unquam confessus est. Aurca fœdina pag. 10.

V. Debétne absolvere eos poenitentes sacerdotes, quos non novit?

Q. Non debet regulariter absolvere poenitens, qui non novitur, tunc nempe cum confitetur, non nisi peccata venialia, velut: levia mendacia, aut doli, fractiones. Jo. Cestrius Theses Theologicae.

V. Habetne fundamentum, quod confessio sit sacramentum?

R. neque Ecclesia, neque ullus Theologus unquam dixit: quod confessio fuerit sacramentum. M. E. Maître, réponse à la remonstrance du B. Yves Jéguin.

V. Debétne agi Poenitentia post absolutionem?

Q. Satisfactio debet, praecedere absolutionem. Pituel d'aleth, pag. 91.

V. Epétne bonum, ut fiat confessio publica?

Q. Natura confessionis sacramentalis exigit, ut sit publica. B. Legenot de l'Oratoire, de la Sainte Virginité.

V. Quid est Eucharistia?

Q. Est Sacramentum, ubi anima. IESV Christi se unit materia panis, qui
ita redditur corpus IESV Christi. M. Calley Curé de Caen; et L. & M. Nigly
de l'Oratoire dans un Thèse à Marseille

V. Oportetne fidelibus habere frequentem usum Eucharistiae?

R. Confessarii bene instructi debent refindere frequentem usum communis,
oris. M. de Ligny dans un lettre du 21 Octobre. 1690.

V. Quibus debet interdicti communione?

R. Iis, qui nondum habent amorem divinum, purum, et omnis admixtionis
cogitatem; item ijs qui nondum sunt perfecte uniti Deo soli, et plene
irreprehensibiles. M. Arnaud freq: Communior. chap. 4. 2. part.

V. Debenusne adorare IESVM Christum in sacra hostia?

R. Sub elevatione sacra hostia debemus dicere: Ego te adoro in iudicio ge-
nerali, et ad dexteram Patris aeterni. M. de Lacy Heures de port royal.

V. Ego IESVS Christus non est realiter praesens in Missae sacrificio?

R. Ego verè possideo, et adoro eundem ipsum, quem Angeli adorant in caelis,
sed non possideo nisi per fidem. Imitation de IESVS Christ traduite
avec une priere affective par un Benedictin de S. Maur, pag 287. ou
par D. Morel.

V. Cui bene serviant Missae, quas pro mortuis fieri curamus?

R. Non consolantur quidem animas in purgatorio, sed in refectorio. Jo.
Opstrædt Theses Theolog.

V. Tenenturne omnes Christiani audire sacrificium Missae?

R. Quartus decimus gradus conversionis peccatoris est, quod cum sit
jam reconciliatus, habet ius a suspendi sacrificio Missae. J. B. Lues: in luc.
15. v. 23. prap. 89 dam: Et decimus quintus est nutrire carne IESV
Christi. J. B. Lues: ibid: Qui commiserunt peccatum mortale, non debent aspi-
cere sacro sacrificio. Morale du Cath. l. 3. lib. 3. ar. 4.

V. Esetne bonum introducere usum lingua vulgaris in precibus pub-
licis, et Missae sacrificio?

R. Justum est, ut poples intelligant id, quod Mater facit, et petit, pro
ijs, et quod ipsi faciunt et petunt pro ea. Laudes Dei, et preces publicae in
Ecclesia pariter, pertinent ad simplicem populum. Eripere simplici
populo hoc solatium iungendi vocem suam voci totius Ecclesiae, est

unus contrarius, praxi Apostolicae, et intentioni Dei: ^{1^a} ad Cor. 14. 16.
¶ Quæst. 2^a de D. 86.

Nona Sectio

De cultu sanctorum et Beatissimæ Virginis.

Q. Quid debemus sentire de praxibus devotionis in Ecclesiam introductæ ad colendam B. Virginem?

R. Monachi indormire faciunt simplicem pleberulam, eamque retinent in malis habitibus offendendi Deum, per certam semper impunitatis delictorum suorum, fixam, et fundatam in nescio quibus devotionis simulationibus, in externo, et semi-judaico cultu consistentibus. Inter has vulgares devotiones censeri possunt, sapulatia, rosaria, cingula quædam, seu funiculi certi, item alia confraternitates. Sane magna utilitas conciliaretur Ecclesie, si quis aboleret omnes hos potius, phantasticos cultus, quam vera Religionis exercitia: (M. de Ligny lettre du 21 Octobre 1690.) Multum scriberet Ecclesia, qui rosaria et sapulatia exterminaret. Item lettre imprimée à M. de Tournai.

Q. Debeantur Beatam Virginem appellare Mediatrix, Advocatam nostram, Matrem misericordie et ornare. Quis imagines, altaria &c.

R. Non debet appellari Mediatrix, aut Advocata. Neque dicas, quod Maria sit Mater misericordie; minus cura hyperbolica eloquia, à quibusdam Patribus B. Virgini attributa. Ipsa tibi prohibet, ne ornas suas imagines, altaria, aut luminibus illustres. Ars salutares de la B. Vierge Marie à des devots indiscrets pag. 8. ij. 28. 15. 10.

Q. Quid judicas de indulgentiis?

R. Liberalitas in concedendis indulgentiis est, plane chimærica. Franc. Van Vianen Theses Theolog.

Q. Quæ mens tua de statu conjugali?

R. Status conjugalis ita purus, et perfectus atque utilis est, sicut status Virginis. B. Regnerot de l'Oratoire de la S. Virginité pag. 6.

Q. Cui bono sunt vota religiosa?

R. Vota religiosa non adjuvant christianam perfectionem, nisi pro

exteriori specie, et pro imperfectis. Idem, pag. 18.

Q. Quis cultus sanctis, pendendus est?

Q. Is ipse cultus sanctis in celo regnantibus, prestandus est, qui iustis in terra viventibus tribuitur. L. Eveque de Lasterocé *Tratatus de B. cultu.*

Q. Debemusne in templo locare imaginem Dei Patris?

Q. Nequaquam cogita, quod decretum Alexandri VIII nos impediat credere, quod non conveniat in templo locare imaginem Dei Patris. Aditi, ons aux notes courtes, et modernes, pag. 16. item application du premier précepte du decalogue.

Q. Quid iudicas de S. Francisco Salesio?

Q. Franciscus Salesius fuit infectus erroribus Semi-Calagianorum. Liberti Hennebel *Theses Theolog.* 1680.

Q. Consummatione dubitare de sanctitate eorum, quos Papa canonizavit?

Q. Ioannes Capistranus fuit canonizatus ab Alexandro VIII. Eius tamen doctrina non minus est perniciofa; Asi dubitamus de sanctitate Eius, adhuc tamen erimus boni Catholici. Idem ibidem.

DD

Skanowanie i opracowanie graficzne na CD-ROM :

ul. Krzemowa 1

62-002 Suchy Las

www.digital-center.pl

biuro@digital-center.pl

tel./fax (0-61) 665 82 72

tel./fax (0-61) 665 82 82

Wszelkie prawa producenta i właściciela zastrzeżone.

Kopiowanie, wypożyczenie, oraz publiczne odtwarzanie w całości lub we fragmentach zabronione.

**All rights reserved. Unauthorized copying, reproduction, lending, public performance
and broadcasting of the whole or fragments prohibited.**